

κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος³⁷⁷ ἐλάυνει· καὶ διατεινόμενος εὐστόχως βάλλει εἰς τὸ μέτωπον, καὶ κατέσχε τὸν κάπρον.

Ἐνταῦθα μέντοι ἤδη καὶ ὁ θεὸς αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο³⁷⁸ τὴν θρασύτητα δρῶν. Ὁ δ' αὐτοῦ λοιδορουμένου³⁷⁹ ὅμως ἑδεῖτο, ὅσα αὐτὸς ἔβρισκε ταῦτα ἔσχα αὐτὸν δοῦναι εἰσχομίσαντα τῷ πάππῳ. Τὸν δὲ θεῖον εἰπεῖν φασιν. Ἀλλ' ἦν, αἰσθηται, ὅτι ἐδίωκες, οὐ σοὶ μόνον λοιδορησεται, ἀλλὰ καὶ ἐμοί, ὅτι σε εἶων. Κἂν βούληται, φάναι αὐτὸν³⁸⁰, μαστιγώσάτω, ἐπειδάν γε ἐγὼ δῶ αὐτῷ. Καὶ σύ γε, εἰ βούλει, ἔφη, ὦ θεῖε, τιμωρησάμενος, ὅτι βούλει, τοῦτο ὅμως χάρισαι μοι. Καὶ ὁ Κυαζάρης³⁸¹ μέντοι τελευτῶν εἶπε, Ποίει ὅπως βούλει· σὺ γὰρ νῦν γε ἡμῶν ἔοικας βασιλεὺς εἶναι.

Οὕτω δὴ ὁ Κύρος εἰσχομίσας τὰ θηρία, ἐδίδου τε τῷ πάππῳ καὶ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸς ταῦτα θηράσειεν ἐκεῖνῳ³⁸². Καὶ τὰ ἀκόντια ἐδείκνυε μὲν οὐ, κατέθηκε δὲ ἡματωμένα, ὅπου ᾤετο τὸν πάππον ὕψεσθαι. Ὁ δὲ Ἀστυάγης ἄρα³⁸² εἶπεν. Ἀλλ', ὦ παῖ, δέχομαι μὲν ἔγωγε ἡδέως, ὅσα δίδως· οὐ μέντοι δέομαι γε τούτων οὐδενός, ὥστε σε κινδυνεύειν³⁸³. Καὶ ὁ Κύρος ἔφη· Εἰ τοίνυν μὴ σὲ δέη, ἱκετεύω, ὦ πάππε, ἐμοὶ δὸς αὐτά, ὅπως ἐγὼ διαδῶ τοῖς ἡλικιώταις. Ἀλλ', ὦ παῖ, ἔφη ὁ Ἀστυάγης· καὶ ταῦτα λαβὼν διαδίδου, ὅτῳ σὺ βούλει, καὶ τῶν ἄλλων ὅποσα ἐθέλεις.

Καὶ ὁ Κύρος λαβὼν, ἐδίδου τε ἄρα³⁸⁴ τοῖς παισὶ, καὶ ἅμα ἔλεγεν· ὦ Παῖδες, ὡς ἄρα³⁸⁵ ἐφλυαροῦμεν, ὅτε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἐθηρώμεν· ὅμοιον γὰρ ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι³⁸⁶, οἷόν περ εἴ τις δεδεμένα ζῶα θηρώη. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐν μικρῷ χωρίῳ ἦν³⁸⁷. ἔπειτα καὶ μικρὰ καὶ λεπτά καὶ ψωραλέα· καὶ τὸ μὲν αὐτῶν χῶλον ἦν, τὸ δὲ κολοβόν· τὰ δ' ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ λειμῶσι θηρία ὡς μὲν καλὰ, ὡς δὲ μεγάλα, ὡς δὲ λιπαρὰ ἐφαίνετο! Καὶ αἱ μὲν ἔλαφοι, ὥσπερ πτηναί, ἤλλοντο πρὸς τὸν οὐρανόν· οἱ δὲ κάπροι, ὥσπερ τοὺς ἄνδρας φασὶ τοὺς ἀνδρείους, ὁμόσε ἐφέροντο· ὑπὸ δὲ τῆς πλατύτητος οὐδὲ ἀμαρτεῖν οἷόν τε ἦν αὐτῶν³⁸⁸. Καλλίῳ δὴ, ἔφη, ἔμοιγε δοκεῖ καὶ τεθνηκότα ταῦτα εἶναι, ἢ ζῶντα ἐκεῖνα τὰ περιωκοδομημένα. Ἀλλὰ ἄρα ἂν, ἔφη, ἀφείεν³⁸⁹ καὶ ὑμᾶς οἱ πατέρες ἐπὶ τὴν θήραν;

Καὶ ῥαδίως γ' ἂν ἔφασαν, εἰ Ἀστυάγης κελεύοι. Καὶ ὁ Κύρος εἶπε· Τίς ἂν οὖν ὑμῶν πρὸς Ἀστυάγην μνησθεῖν³⁹⁰; Τίς γὰρ ἂν, ἔφασαν, σοῦ γε ἱκανώτερος πείσαι; Ἀλλὰ μὰ τὴν Ἥραν³⁹¹, ἔφη, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα ὅστις ἄνθρωπος γεγέννηται· οὐδὲ γὰρ οἶός τ' εἰμί, λέγειν ἔγωγε, οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου³⁹² ἔτι δύναμαι. Ἦν δὲ τοσοῦτον ἐπιδιδῶ³⁹³, δέδοικα ἔφη μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἡλίθιος γένωμαι. Παιδάριον δὲ ὦν, δεινότατον λαλεῖν ἐδόκουν εἶναι. Καὶ οἱ παῖδες εἶπον· Πονηρὸν λέγεις τὸ

377) Κατ' ἐπάνω του. 378) Λοιδορῶ μετ' αἰτ. Λοιδοροῦμαι μετὰ δοτ. 379) Ἐδεῖτο αὐτοῦ λοιδορουμένου. Τὸ ὅμως διὰ τὴν ἐναντιωματικὴν σημασίαν τῆς μετοχῆς. Κ. §. 432, Γ'.

380) Τὸν Κύρον. 381) Ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρὸς του. 382) Τότε λοιπόν. 383) Δὲν ἔχω τόσῃν ἀνάγκῃν αὐτῶν, ὥστε νὰ κινδυνεύῃς διὰ νὰ μοὶ τὰ δώσῃς. 384) Συμπερ. λοιπόν.

385) Πῶς τῷ ὄντι. 386) Τὸ θηρᾶν ἐν παραδείσῳ. 387) Τὰ θηρία. 388) Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὰ κτυπήσωμεν ἐξ αἰτίας τοῦ πλάτους ἢ τοῦ μεγέθους των. 389) Ἦθελον ἄρα γε ἀφείναι; 390) Ὡς τὸ ἐνεργῆσαι; Α. Σ. 2). 391) Ὁρκος συνήθης εἰς τὰς Ἀθηναίας γυναῖκας.

392) Ὁμοίως ὡς καὶ προτοῦ. 393) Ἄν προῶν εἰς τοῦτο (τὸ νὰ ἦμαι δειλός).